

ਦਸ ਜੋਤਾਂ ਕਿਉਂ?

ਪਵਨ ਅਰੰਭੁ ਸੱਤਿਗੁਰ ਮਤਿ ਵੇਲਾ॥
ਸ਼ਬਦੁ ਗੁਰੂ ਸੁਰਤਿ ਧੁਨਿ ਚੇਲਾ॥

ਕਲਜੁਗ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਤ ਵੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਯੁਗ ਵਿਚ ਹਰ ਇਕ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਖੁਦ ਹੀ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਹਰ ਇਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੀ “ਸੁਰਤੀ”, ਹੌਲੀ ਸਪਿਰਿਟ, ਕਾਮਨ ਸਿੰਸ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਵਾਂਗ ਲੱਗਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਸਾਧ ਸੰਤ ਮਾਇਆ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਉਹ “ਕੁ ਸਾਧ ਤੇ ਕੁ ਸੰਤ” ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਮਾਇਆ ਭਾਵ ਕਿ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲ “ਨਾਮ” ਵੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੁਨਿਆਵੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਵੀ ਓਸੇ ਹੀ ਮੁਲਕ ਦੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਭਾਵ ਕਿ ਅਸਲੀ ਸਾਧ ਸੰਤ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਵਾਂਗ ਦੁਬਿਧਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਜਿਹੜੇ ਗ੍ਰੰਥੀ ਪੈਸੇ ਲੈ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਕਿਤੇ ਟੱਪੇ ਹੋਏ ਲਾਲਚੀ ਠੱਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਰਦਾਸਾਂ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅੱਗੇ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਰਦਾਸ ਆਦਿ ਕੀਹਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਲਾਲਚੀ ਗ੍ਰੰਥੀ ਆਪ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਦਰ ਮੋਹਰੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਅਰਦਾਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਗੇ?

ਇਸ ਲਈ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਸੱਚ ਦਾ ਕਾਲ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਆਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਲਾਲਚੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਬ੍ਰਾਹਮਣ

ਆਪ ਵੀ ਡੁੱਬੇ ਅਤੇ ਜਜਮਾਨ ਵੀ ਡੋਬੇ”। ਇਸ ਲਈ ਪਿਛਲੇ ਯੁਗ “ਕਰਮ ਮਾਰਗ”, ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹੇ ਸੋ ਹੀ ਕਰਨਾ, ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਲਜੁਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ “ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ”, ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਭਾ ਵੇ ਸੋ ਕਰਨੇ ਦਾ ਭਾਵ ਕਿ ਉਹਦੀ ਹੁਕਮ ਰਜਾਈਂ ਚਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਆਪਣੀ ਮਨ ਮਰਜ਼ੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕੁ ਸਾਧ ਕੁ ਸੰਤ ਦੀ। ਅਸਲੀ ਸਾਧ ਅਤੇ ਸੰਤ ਤੁਹਾਡੀ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਵਾਲੀ “ਤੀਜੀ ਮਨ ਦੀ ਅੱਖ” ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕ ਅੰਨ੍ਹਾ ਬਣਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਹੇੜ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ?

ਇਸ ਲਈ ਭਗਤ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ:-

ਹਿੰਦੂ ਅੰਨ੍ਹਾ ਤੁਰਕੂ (ਲਾਲਚੀ ਮਨਮੁਖ ਗ੍ਰੰਥੀ) ਕਾਣਾ॥
ਦੁਹਾਂ ਤੇ ਗਿਆਨੀ (ਗੁਰਮੁਖ) ਸਿਆਣਾ॥

ਹੁਣ ਸੱਚ ਤੇ ਝੂਠ ਦਾ ਜੋੜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਤਿ ਤੇ ਕੂੜ ਦਾ ਜੋੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਤਿ ਯੁਗ ਦੇ ਵਾਸ ਦੇਵਿਆਂ ਵਿਚ ਸੀ ਸੱਚ, ਸੰਤੋਖ ਅਤੇ ਦਇਆ ਅਤੇ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਵਿਚ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੱਤਿ, ਸੰਤੋਖ ਅਤੇ ਦਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਮਹਲਾ 5 ਵਿਚ ਹੈ ਇਕ ਬੁਝਾਰਤ:-

ਥਾਲ ਵਿਚਿ ਤਿੰਨਿ ਵਸਤੁ ਪਈਓ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਵੀਚਾਰੋ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਪਈਓ ਜਿਸ ਕਾ ਸਭਸੁ ਅਧਾਰੋ॥

ਹੁਣ ਇਹ ਮਨ ਦੇ ਤੁਰਕੂ ਗ੍ਰੰਥੀ ਅਤੇ ਕੁ ਸੰਤ ਆਦਿ ਸਾਰਾ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਤੀਜੀ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਬੁਝ ਸਕਦੇ। ਜਿਹੜਾ ਇਹ ਤੀਜੀ ਵਸਤੂ “ਦਇਆ” ਬੁਝ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਗਿਆਨੀ ਸਮਝੋ।

ਜਿਤੁ ਕਾਰਜਿ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਧਰਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥

ਫਿਰ ਸੱਚ ਅਸਥੂਲ ਰੂਪੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੋਹ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰ ਲੋਕ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸੱਤਿ ਸੂਖਮ (ਸੂਖਸ਼ਮ) ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਦੀ ਪਰਖ ਸੂਖਮ ਮਨ ਦੀ “ਤੀਜੀ” ਪੈਖਣ ਵਾਲੀ ਅੱਖ ਨਾਲ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਲਬਾਣੇ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਜੇ ਮਨ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਆਦਮੀ ਨਾ ਹੀ ਸੱਤਿ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸੂਖਮ ਬਾਣੀ ਸਮਝ ਵਿਚ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਿੱਖ ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਵੈਰੀ ਨਾ ਹੀ ਬੇਗਾਨਾ ਪਰ ਰੱਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਗੁਰਦਵਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਖਾਲਸਿਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਕਿਰਪਾਨਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਸਤਰ!!! ਫਿਰ ਪੂਜਾ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਭੇਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਰਪਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਖਾਲਸੇ ਤਖਤਾਂ 'ਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਥੇ ਪੂਜਾ ਵੀ ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਦੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖ (ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਘਨਈਆ ਜੀ ਸੇਵਾਦਾਰ) ਅਤੇ ਖਾਲਸੇ (ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਖਾਲਸੇ ਲੜਾਕੇ) ਵਿਚ ਭੇਦ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਨਾ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਿਚ। ਇਹ ਆਰਟੀਕਲ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਨਿਖੇੜਾ ਕਰੇਗਾ।

ਹੁਣ ਛੇ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਆਦਮੀ ਦੁਨੀਆਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਦੁਬਿਧਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਭਗਤ ਜਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੁੰਦੇ ਸੀ ਪਿਛਲੇ ਯੁੱਗਾਂ ਵਿਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੀ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਮਨੋਰੁੱਚੀਆਂ ਸੱਤ ਬੱਤੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਡੇਵਿਡ ਦੇ ਛੇ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੁਨਿਆਵੀ ਛੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਆਦਮੀਆਂ ਬਾਰੇ ਹਨ। ਇਸ

ਲਈ ਛੇ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਚੌਂਹ ਵਰਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਾਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ:-

ਛਿਅ ਘਰ ਛਿਅ ਗੁਰ ਛਿਅ ਉਪਦੇਸ॥
ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਏਕੋ ਵੇਸ ਅਨੇਕ॥

ਫਿਰ ਭਗਤ ਚੌਥੇ ਪਦ ਦੇ ਆਦਮੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਪਦ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਪੁੱਜਣਾ ਹੈ ਉਹ ਚੌਂਹ ਲਾਵਾਂ ਵਿਚ ਵਰਨਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਚਾਰ ਪਦ ਹਨ ਹਉਮੈਂ, ਮਨ, ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਚਿਤ ਬਿਰਤੀਆਂ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਬਿਰਤੀ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਬਿਰਤੀ 'ਤੇ ਤਕ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਹਨ ਚਾਰ ਲਾਵਾਂ। ਭਾਵ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਖੂਹ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਲਈ “ਲਾਂ” ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੀਦੀ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਚਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕ ਬਿਰਤੀ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਬਿਰਤੀ 'ਤੇ ਤਕ ਜਾਣ ਲਈ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਬਿਰਤੀ ਦਾ ਤੋਆਰਫ ਵੀ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮਾਂ ਦੇ ਗਰਭ ਵਿਚ ਹੀ ਚੌਥੇ ਪਦ ਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਦੂਜੇ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ “ਅਨਾਉਂਟਿੰਡ ਕ੍ਰਾਈਸਟ” ਹੋਏ ਹਨ।

ਪਉੜੀ, ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ, ਮਹਲਾ ੧

ਕੀਤਾ ਲੋੜੀਐ ਕੰਮੁ ਸੁ ਹਰਿ ਪਹਿ ਆਖੀਐ॥
ਕਾਰਜੁ ਦੇਇ ਸਵਾਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚੁ ਸਾਖੀਐ॥
ਸੰਤਾ ਸੰਗਿ ਨਿਧਾਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖੀਐ॥
ਭੈ ਭੰਜਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਾਸ ਕੀ ਰਾਖੀਐ॥
ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਅਲਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਖੀਐ॥

ਹੁਣ ਸੁਣੋ ਤੁਸੀਂ ਦਸਾਂ ਜੋਤਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ:-

1. ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ:- ਇਹ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਦੂਜੇ ਅਨਾਉਂਟਿੱਡ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਛੋਟੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਛੋਟਾ ਹੀ ਡਾਕਟਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਬਿਮਾਰੀ ਲਈ ਡਾਕਟਰ ਵੀ ਵੱਡਾ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਦੇ ਮਰੀਜ਼ ਵੀ ਏਨੇ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿੰਨੇ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਸਨ।

ਉਸ ਵੇਲੇ ਰੋਮ ਦਾ ਪੋਪ ਧੰਨ ਅਤੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਰਾਜ ਵਿਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ (ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਨੂੰ ਤੀਸਰਾ ਲਾਲਚ ਕਿ ਤੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਛੱਡ ਤੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਰਾਜ ਭਾਗ ਲੈ) ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਮਰਵਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹੋ ਹੀ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਜੀ ਦੇ ਮੁੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਤਾਂ ਇਕ ਮਹਾਨ ਸੇਵਾਦਾਰ ਸਨ ਪਰ ਪੋਪ ਇਕ ਮਹਾਨ ਹੁਕਮਰਾਨ ਬਣ ਗਏ। ਮੁੱਲਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ “ਇੰਸ਼ ਅੱਲ੍ਹਾ” ਪਰ ਆਪਣੇ ਫਤਵਿਆਂ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ “ਇੰਸ਼ ਮੁੱਲਾਂ”। ਭਾਵ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਕੂੜ ਅਤੇ ਮੱਕਾਰੀ ਜ਼ੋਰਾਂ ਵਿਚ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਕੂੜ ਦੀ ਧੁੰਦ, ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਰਾਤ (ਕਲਜੁਗ) ਨੂੰ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਦੇ ਅੰਧੇਰੇ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ “ਸੱਤਿ ਦੇ ਸੂਰਜ ਸਤਿਗੁਰੂ” ਦੀ ਬੜੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਦਾ ਮਕਸਦ ਸਿੱਧ ਗੋਸ਼ਟ ਵਿਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋ ਰਹੇ ਉਲਟੇ ਕੰਮਾਂ 'ਤੇ ਖੂਬ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਰ ਰਹਿਮ ਦਿਲੀ ਦਾ ਨਾਮੋ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ?

ਹੁਣ ਹਕੀਕਤ ਜਾਣਨ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਤਿ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਤਿ ਪੁਰਖ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ:-

ਸੱਤ ਪੁਰਖੁ ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਉ॥
ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਿਖੁ ਉਧਰੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ॥

ਸੱਤਿ ਪੁਰਖ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣੀਏ ਉਸ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਦੂਜੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇੰਜ ਦੱਸਿਆ ਹੈ।

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪॥

ਹਰਿ ਪਹਿਲਤੀ ਲਾਵ ਪਰਵਿਰਤੀ ਕਰਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥
ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੇਦੁ ਧਰਮੁ ਦ੍ਰਿੜਹੁ ਪਾਪ ਤਜਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥
ਧਰਮੁ ਦ੍ਰਿੜਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਆਰਾਧਹੁ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਗਵਾਇਆ॥
ਸਹਜ ਅਨੰਦੁ ਹੋਆ ਵਡਭਾਗੀ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ॥
ਜਨੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਲਾਵ ਪਹਿਲੀ ਆਰੰਭੁ ਕਾਜੁ ਰਚਾਇਆ॥

2. ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ:- ਇਹ "ਸੂਦਰ ਵਰਨ" ਸਬੰਧੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਸੂਦਰ ਵਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸੇਵਾ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਸਿੱਧੇ ਸਾਦੇ ਹਉਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਦੇ "ਮੂਰਖ ਲੋਕ" ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਸੇਵਾ ਭਾਵ ਅਤੇ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਕਸਵੱਟੀ 'ਤੇ ਪੂਰੇ ਉਤਰਣ ਨਾਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਗੱਦੀ ਪਾਈ ਸੀ। ਕਸਵੱਟੀ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਲਾਲਚ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਕ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਦਮੀ ਪਹਿਲਾਂ

ਦੁਬਿਧਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਸਬੰਧੀ ਹਉਮੈਂ ਵੀ ਤਿਆਗਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭਾਵ ਕਿ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਆਦਮੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਬਲਕਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੀ। ਇਹ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਉੱਚੀ ਨੀਵੀਂ ਜਾਤ ਦਾ ਭੇਦ ਟੁੱਟਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਬਣ ਕੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸੱਤੇ “ਅੰਗੀ ਸੰਗੀ” ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਗੱਦੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ “ਲਹਿਣੇ” ਤੋਂ “ਅੰਗਦ ਦੇਵ” ਨਾਉਂ ਬਦਲਿਆ ਸੀ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੱਤਾ (ਪੱਕਾ) ਪਿਓ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਪਿਓ ਸੱਚੇ (ਕੱਚੇ) ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਿਚ ਆਪਾਂ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਸੱਤਿ ਸੰਗੀ (ਭੈਣ) ਭਰਾ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਤ੍ਰੇਤਾ ਯੁਗ ਵਿਚ ਖੱਤਰੀ ਦੇਵਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਨ ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਇਕ ਦੁਨਿਆਵੀ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਦੇਵਤੇ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਦੇਵਤਾ ਖੱਤਰੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਿੱਖ ਬਣਨ ਲਈ ਇਕ “ਦੇਵਤਾ” (ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਾਂ ਪਿੱਛੇ “ਦੇਵ” ਲਾਇਆ ਸੀ) ਬਣਨਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਏਥੇ ਇਹ ਵੀ ਮੈਂ ਦੱਸਾਂ ਕਿ ਹੱਜ ਦੀ ਰਸਮ 12 ਤੋਂ 16 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬੀਲਿਆਂ ਦੇ ਵਡੇਰਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਅਹਿਮੀਅਤ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਮੱਕੇ, ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਆਦਮ ਜਾਂ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਮੰਦਰ ਹੈ, ਵਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਝੁਕ ਝੁਕ ਸਲਾਮਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਬੀਲਿਆਂ ਦੇ ਲੋਕ ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਧਰਮ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਵੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਨਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਕਬੀਲੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸਲਾਮ। ਭਾਵ ਕਿ ਇਸਲਾਮ ਜਾਂ ਸਿੱਖੀ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਕੰਮਾਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਛੁਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਤਾਂ

ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਨੇ ਜਾਤ ਛੁਪਾਉਣ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਹੀ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕੌਮਾਂ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਛੁਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾ ਕਿ ਇਨਸਾਨ ਦੇ!!!

ਇਸ ਲਈ ਹੈ:-

ਬਹੁ ਇੱਲਾ (ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਦੇਵਤੇ); ਵਾਹਦ ਅੱਲ੍ਹਾ (ਇਕੋ ਹੀ ਦੇਵਾ)।

ਫਿਰ “ਸੁਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼” ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤਨ ਸਬੰਧੀ ਹਉਮੈਂ ਮਾਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਹਉਮੈਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਕਾਰਣ ਜਨਮ ਦੀ ਜਾਤ ਜਾਂ ਜਨਮ ਵਾਲਾ ਘਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਤਨ ਦੀ ਫੁਰਤੀ ਜਾਂ ਚੰਗੀ ਸਿਹਤ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਵਾਨਾਂ ਦੀ ਆਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੁਰਤੀ ਨਾਲ ਨਾਮ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਠੰਢਾ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਦਾ ਹੋਣਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਠੰਢੇ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧੁੱਪ ਵਿਚ ਖੇਤੀ ਆਦਿ ਕਰਦਿਆਂ ਆਦਮੀ ਬੌਂਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਠੰਢੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਚੁਬੱਚੇ ਵਿਚ ਬਹਿ ਕਿ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਸੁਰਤ ਆਈ। ਸਹਿਜ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੋ ਲੜਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ ਪੀਓ ਅਤੇ ਫਿਰ ਠੰਢੇ ਹੋ ਕੇ “ਸਹਿਜ” ਨਾਲ ਨਿੱਬੜ ਲਵੋ। ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ ਪੀ ਕੇ ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਚਤਰਾਈ ਤੋਂ ਬਾਜ਼ ਨਾ ਆਏ ਤਾਂ ਫਿਰ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਭਾਵ ਕਿ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਮਝਣ ਲਈ ਠੰਢਾ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਦਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਸਹਿਜ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਸਾਫ ਦਿਲ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਮਨਮੁਖ ਚਤਰ ਚਲਾਕਾਂ ਵਿਚ। ਇਸ ਲਈ ਹੀ ਈਸਾ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਸਭਾ ਦੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਲਈ ਹੈ।

ਠੰਢੇ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਸਾਦਾ ਲੋਹ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਉਹੀ ਚੋਲਾ ਧੋ ਕੇ ਗਿੱਲਾ ਹੀ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸੇ ਹੀ ਲਈ

ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਵੀ ਪਾਣੀ ਦੇ ਗੱਭੇ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਜੈਰੂਸ਼ਿਲਮ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ 70 ਸੰਨ ਵਿਚ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪੱਧਰੇ ਹੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਏਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਐਨੇ ਤੱਤੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਜਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪੱਛਮ ਵਿਚ ਲੋਕ ਐਨੇ ਠੰਢੇ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਸਾਫ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਾ ਹੀ ਏਥੇ ਕਿਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਜਾਂ ਹਰਿਮੰਦਰ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਪਈ ਹੈ। ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਦੁਨਿਆਵੀ (ਮੌਰਲ) ਸਿੱਖਿਆ ਲਈ ਜਾਂ “ਹਰੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ” ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਆਤਮਿਕ ਗਿਆਨ ਲਈ “ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿਮੰਦਰ ਇਕ” ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਰੀਰ “ਹਰਿਮੰਦਰ” ਹਰ ਇਕ ਦਾ ਇਕੋ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਹਉਮੈਂ ਤੋੜਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਵਾਨੀ ਅਤੇ ਕੁਸ਼ਤੀਆਂ ਕਰਾਉਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਹਰਿਮੰਦਰ ਆਲੀਸ਼ਾਨ, “ਜਤੀ”, ਬਣੇ ਅਤੇ ਹਉਮੈਂ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਕਰੋਧ (ਗੁੱਸਾ ਅਤੇ ਈਰਖਾ) ਛੋੜ ਸਹਿਜ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਣ ਅਤੇ ਸੁਰਤੀ ਨਾਲ ਬਾਣੀ ਸਮਝਦਿਆਂ ਇਹ “ਸੱਤੀ” ਵੀ ਬਣ ਜਾਣ। ਭਾਵ ਕਿ “ਖਾਲਸਾ” ਜਤੀ ਅਤੇ ਸੱਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਹਿਜ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਸ਼ੈਤਾਨ ਮੁਹੰਮਦੀਆਂ ਦੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦਾ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਪਾਣੀ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਘੜੇ ਤੋੜਨ ਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਇਕ ਬਲੀ ਪਹਿਲਵਾਨ ਹੁੰਦਿਆਂ-ਸੁੰਦਿਆਂ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਕੌੜਾ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬੋਲਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿੱਖ ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਵੈਰੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਬੇਗਾਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਨਾਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਤਲ ਦੀਆਂ ਗਾਗਰਾਂ ਵਰਤਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਭਾਣੇ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਹੀ ਕਈ ਸਾਲ ਮੀਂਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਿਆ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਮੂਰਖ ਲੋਕ ਇਹਨਾਂ ਨਾਲ ਔਖੇ ਹੋ ਪਏ ਸਨ। ਭਾਵ ਕਿ ਸਿੱਖੀ ਮੂਰਖਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਪਰ ਉਹ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਭਾਣਾ ਹੱਸਦੇ ਮੱਥੇ ਮੰਨਣ।

ਫਿਰ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਲਿਪੀ ਦੇ ਅੱਖਰ ਚਲਾਏ ਅਤੇ ਉਹ ਪੈਂਤੀ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਨ ਕਿ ਜੋ ਦੁਨਿਆਵੀ ਕਰਮ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਲਿਖਣ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਹਨ ਉਹ ਸਾਫ-ਦਿਲੀ ਨਾਲ ਕਰੋ। ਪੰਜਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ ਦਿਲ ਦੀ ਕਾਮ, ਕਰੋਧ, ਆਦਿ ਤੋਂ ਸਫਾਈ ਨਾਲ ਜਿਹਦੇ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਦਿਲ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਟਿਕਦਾ ਅਤੇ ਸੱਤ ਹਨ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਛੇ ਹਨ ਦੁਨਿਆਵੀ (ਖੱਟ) ਅਤੇ ਸਤਵਾਂ ਹੈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਰੂਹਾਨੀ (ਸੱਤਿ)। ਇਸ ਲਈ ਬਾਣੀ ਸਾਫ ਦਿਲਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਮੱਕਾਰ ਫੁਕਰਿਆਂ ਦੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਝ ਵੀ ਸਾਫ ਹੀ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਰਿਸ਼ਵਤ ਖੋਰਾਂ ਅਤੇ ਮੱਕਾਰਾਂ ਨੂੰ!!!!

ਇਹ ਸੂਦਰਾਂ ਵਾਲਾ ਸੇਵਾ ਦਾ ਕੰਮ ਭਾਵ ਕਿ "ਬਾਣ ਵਟ" ਕੇ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪ ਖੀਰ ਘਿਓ ਵਾਲਾ ਲੰਗਰ ਤਿਆਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਸਨ ਪਰ ਸਾਦਾ ਰੋਟੀ ਖਾਂਦੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਘਰ ਸਨ। ਭਾਵ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਪੂਜਾ ਧਾਨ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਔਲਾਦ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਵਰਜਿਆ ਸੀ। ਪੂਜਾ ਦਾ ਧਾਨ ਖਾਣਾ ਹਰਾਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਤੇ ਮੂਰਖ ਲੋਕ ਮੁਫਤ ਦੀ ਰੋਟੀ ਸਮਝ ਕੇ ਏਥੇ ਹੀ ਖਾਈ ਜਾਣ ਅਤੇ ਘਰੀਂ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਖੋਚਲ ਵੀ ਨਾ ਕਰਨ। ਲੰਗਰ ਗਰੀਬਾਂ ਜਾਂ ਦੂਰੋਂ ਆਈ ਸੰਗਤ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਦਮੀ ਖਾ ਕੇ ਹੀ ਸਹਿਜ ਨਾਲ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਨਾਂ ਕਿ ਭੁੱਖਾ।

ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਸਲੋਕ ਲਿਖੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਹਉਮੈਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਲਾਵ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਦਿਆਂ। ਇਹ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਬਕ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ “ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਧੁਰਾ” ਵੀ ਆਖੀ ਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹਰ ਕੋਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਕ ਥਾਂ ਬੈਠ ਕੇ ਲੰਗਰ ਛੁੱਕੇ ਜਾਂ ਨਾ। ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖ “ਕਾਮ ਅਤੇ ਕਰੋਧ” ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਇਹਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ "ਕੋਰੇ ਕਪੜੇ ਨੂੰ ਪਾਹ ਦੇਣਾ" ਤਾਂ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦੇ ਪੱਕੇ "ਮਜੀਠ ਰੰਗ" ਨਾਲ ਰੰਗਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਹਰਿ ਦੂਜੜੀ ਲਾਵ ਸੱਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥
ਨਿਰਭਉ ਭੈ ਮਨੁ ਹੋਇ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥
ਨਿਰਮਲੁ ਭਉ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ਹਰਿ ਵੇਖੈ ਰਾਮੁ ਹੱਦੂਰੇ॥
ਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਸਾਰਿਆ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ॥
ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਨ ਮੰਗਲ ਗਾਏ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਦੂਜੀ ਲਾਵ ਚਲਾਈ ਅਨਹੱਦ ਸਬਦ ਵਜਾਏ॥

3. ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦੇਵ ਜੀ:- ਇਹ "ਵੈਸ਼ ਵਰਨ" ਸਬੰਧੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ "ਦੁਬਿਧਾ" ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਗੁਰ ਦੱਸੇ। ਇਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸਿੱਖੀ ਦੀ ਕਸਵੱਟੀ 'ਤੇ ਪੂਰੇ ਉੱਤਰੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਸੱਤ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਜਾਣ ਕੇ “ਸਤਿਗੁਰੂ” ਹਿਰਦੇ ਪਾਇਆ ਅਤੇ “ਅਨਹੱਦ ਸ਼ਬਦ ਵਜਾਏ”। ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਓ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਖਜਾਨਿਆਂ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਮਿਲ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਭਰਪੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਪਿਓ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਵੇਂ ਹੀ ਉਹਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਆਦਮੀ “ਅਮਰ” ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਵੀ “ਅਮਰ ਦੇਵ” ਸੀ।

ਸੱਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜੇ ਕੋ ਕਰੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥
ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਵਣਾ, ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ॥

ਇਹ ਰੋਜ਼ ਨਹਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਦ ਇਕ ਨਵਾਂ ਹੀ “ਚੋਲਾ” ਪਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਭਾਵ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਖਜਾਨਾ “ਰਾਮ ਨਾਮ” ਦਾ ਲੁੱਟਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਖਿਆਲਾਤ ਭੀ ਨਵੇਂ ਹੀ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਸਾਫ਼ ਦਿਲ ਰਹੋ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵਿਤਕਰਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਸੇਂਟ ਪਾਲ ਨੇ ਇੰਜ ਕਿਹਾ:-

“ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੇ ਖਿਆਲਾਤ “ਇਨਰਮੈਨ” ਰੋਜ਼ ਨਵੇਂ ਕਰੋ”

ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਖੂਬ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰੀ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਭੇਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ।

ਇਹ ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸਨ ਦਿੰਦੇ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਜਮਾਤ ਪਾਸ ਕਰ ਲਈ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਕਿ ਆਪਣੀ ਹਉਮੈ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਕਾਬਜ਼ ਹੋਵੇ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਦੂਸਰਿਆਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨਾਲ ਬੈਠ ਕੇ ਲੰਗਰ ਛਕਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਘਰ ਦੁਨਿਆਵੀ ਜਨਮ ਜਾਂ ਰੁਤਬਾ ਕੋਈ ਮਾਅਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਦੂਜੀ ਲਾਵ ਦੇ ਸਬੰਧੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾ ਕੇ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬਾਣੀ ਰਾਹੀਂ “ਲੋਭ” ਤੋਂ ਵੀ ਰਹਿਤ ਕਰਵਾਇਆ।

ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ, “ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗ”, ਵਪਾਰ ਕਰਕੇ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਲਚ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਸਬਕ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਹੱਕ ਹਲਾਲ ਦੀ ਕਮਾਈ ਖਾਣ ਲਈ ਜੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ:-

ਕਬੀਰ ਭਾਗ ਮਹਾਂਫੁਲ (ਬੇਈਮਾਨੀ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਨਾਲ ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ)
ਪੂਜਾ ਧਾਨਿ (ਪੂਜਾ ਦਾ ਧੰਨ ਖਾਣਾ ਜਿਵੇਂ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਯਾਦ
ਰੱਖੋ ਕੀਰਤਨੀਏ ਭਾਈ ਮਣਸਾ ਜੀ ਜਿਹੜੇ ਚੜ੍ਹੀ ਮਾਇਆ ਗਰੀਬਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡ
ਦਿੰਦੇ ਸਨ) ਜੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਖਾਂਹਿ॥

ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨੇਮ ਕੀਏ ਤੇ ਸਭੈ ਰਸਾਤਲਿ ਜਾਂਹਿ॥

ਇਹ ਤੁਕ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਖਮ ਬਾਣੀ ਨਹੀਂ
ਰਹੀ ਬਲਕਿ ਅਸਥੂਲ ਰੂਪੀ ਸਰੀਰਕ ਕੱਚੀ ਬਾਣੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਲਾਲਚ ਬਾਰੇ ਇਕ ਹੋਰ ਵੀ ਤੁਕ ਹੈ:-

ਜੇ ਰਤੁ ਲਗੈ ਕਪੜੈ ਜਾਮਾ ਹੋਇ ਪਲੀਤੁ॥

(ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸਮ 'ਤੇ ਢੁੱਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਤ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਕਪੜਾ ਨਾਪਾਕ
ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਣ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਧੋਣ 'ਤੇ ਸਾਫ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)

ਜੇ ਰਤੁ ਪੀਵਹਿ ਮਾਣਸਾ ਤਿਨ ਕਿਉ ਨਿਰਮਲੁ ਚੀਤੁ॥

(ਪਰ ਜੇ ਆਦਮੀ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਖੂਨ ਰਿਸ਼ਵਤ, ਬੇਈਮਾਨੀ, ਆਦਿ ਨਾਲ
ਪੀਵੇ ਭਾਵ ਕਿ ਹਰਾਮ ਖਾਏ ਤਾਂ ਉਹਦਾ ਚਿੱਤ ਨਿਰਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ)

ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਬਿਰਦ ਮੁਤਾਬਿਕ ਖੂਬ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲ, “ਰਾਮ
ਨਾਮ”, ਭਾਵ ਗੌਸਪਲ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਗਲੀ ਲਾਵ ਅਗਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਲਈ ਇੰਜ ਹੈ:-

ਹਰਿ ਤੀਜੜੀ ਲਾਵ ਮਨਿ ਚਾਉ ਭਇਆ ਬੈਰਾਗੀਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਹਰਿ ਮੇਲੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਵਡਭਾਗੀਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥

ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ਮੁਖਿ ਬੋਲੀ ਹਰਿ ਬਾਣੀ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਕਬੀਐ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥
ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧੁਨਿ ਉਪਜੀ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗ ਜੀਉ॥
ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੇ ਤੀਜੀ ਲਾਵੈ ਹਰਿ ਉਪਜੈ ਮਨਿ ਬੈਰਾਗੁ ਜੀਉ॥

4. ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ:- ਇਹ "ਖ਼ਸ਼ਤਰੀ ਵਰਨ" ਸਬੰਧੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋਏ ਹਨ ਕਿ ਰਾਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਲਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣ ਮਾਰਨ ਲਈ। ਰਾਮਦਾਸ ਦੇ ਨਾਉਂ ਬਾਰੇ ਤੁਕ ਹੈ:-

ਜਿਸ ਕੈ ਮਨਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ॥
ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੱਤਿ ਰਾਮ ਦਾਸੁ॥
ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਤਿਸੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ॥
ਦਾਸ ਦਸੰਤਣ ਭਾਇ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ॥

ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਮਝ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਆਦਮੀ ਰਾਮ ਦੀ ਪੂਜਾ ਰਾਮ ਦਾ ਸੇਵਕ ਜਾਂ "ਦਾਸ" ਬਣ ਕੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ (ਸਤਿਗੁਰੂ) ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਿਆਂ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਪੈਰ ਧੋਤੇ ਸਨ। ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਮਾਇਆ ਦਾ "ਮੋਹ" ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੀਸਰੇ ਆਸ਼ਰਮ (ਖ਼ਸ਼ਤਰੀ ਵਰਨ) ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਜਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸਮ 'ਤੇ ਲਗਦੀ ਹੈ ਰੂਹ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਉਲਟ। ਜਿਸਮ ਦਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਇਕ ਹੁਕਮਰਾਨ ਬਣ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਰੂਹਾਂ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹ ਪੈਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਸਿਆਣੇ ਧਰਮ ਲਈ ਧਰਮ ਸਾਲਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹ ਪਾਉਣ ਲਈ "ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ" ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ

"ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ" ਸਬੰਧੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਸੀ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਇਹ "ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ" ਪਹਿਲਾਂ ਜੈਰੂਸ਼ਿਲਮ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ 70 ਸੰਨ ਵਿਚ ਇਹ ਠਿੱਠ ਗਿਆ ਸੀ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ੩੬੩ ਸੰਨ ਵਿਚ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਇਕ ਕੁਦਰਤੀ ਅੱਗ ਲੱਗ ਜਾਣ ਕਾਰਣ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅੱਗ ਨੇ ਕੁਝ ਬੰਦੇ ਵੀ ਸਾੜੇ ਸਨ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਦੂਸਰਾ ਹਰਿਮੰਦਰ ਵੀ ਓਥੇ ਹੀ ਬਣਨਾ ਸੀ ਜਿਥੇ ਦੂਸਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਉਣਾ ਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਤੀਸਰੀ ਲਾਵ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਬਕ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦੁਨਿਆਵੀ "ਮੋਹ" ਭੰਨਣ ਲਈ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਫਲ "ਪ੍ਰਭ ਅਵਿਨਾਸੀ" ਪਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।

ਹਰਿ ਚਉਥੜੀ ਲਾਵ ਮਨਿ ਸਹਜੁ ਭਇਆ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿਆ ਸੁਭਾਇ ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ
ਜੀਉ॥

ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥
ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ॥
ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਠਾਕੁਰਿ ਕਾਜੁ ਰਚਾਇਆ ਧਨ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮਿ ਵਿਗਾਸੀ॥
ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੇ ਚਉਥੀ ਲਾਵੈ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਅਵਿਨਾਸੀ॥

5. ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ:- ਇਹ "ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ" ਸਬੰਧੀ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਇੰਜ ਰਹਿਤ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਾਂਦੀ (ਅਰਜਨ) ਕਾਲਖ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਨੇ "ਰਾਮ ਦੀ ਸੇਵਾ" ਦੇ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਵਿਨਾਸੀ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਦਿਲ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਵਾਂਗ ਚੌਥੇ ਪਦ ਦੀ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰੀ। ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਦਰਜਾ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ

ਜੀ ਵਾਲਾ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੱਤੀ ਲੋਹ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਬਿਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੂਜੇ ਅਨਾਉਂਟਿੰਡ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿੱਡਾ ਵੱਡਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਡੇ ਵੱਡੇ ਹੀ ਤਸੀਹੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਛੇਆਂ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਦ ਹੀ ਮੌਤ ਆ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤਸੀਹੇ ਦਿੰਦਿਆਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋੜ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਸਭਨਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਗਰਮ ਜੂਨ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਨੰਗੇ ਸਿਰ ਵੀ ਧੁੱਪ ਵਿਚ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਉਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਬਲਦੇ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਨੰਗੇ ਸਿਰ ਇਕ ਤਪਦੀ ਲੋਹ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਕੇ ਥੱਲੇ ਅੱਗ ਅਤੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਤੱਤੀ ਰੇਤ ਇਕ “ਚੰਦੂ ਨਾਂ ਦੇ ਖੱਤਰੀ” ਨੇ ਜਲਾਦਾਂ ਤੋਂ ਪਵਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੰਜ ਦਿਨ ਲਗਾਤਾਰ। ਇਸ ਚੰਦੂ ਖੱਤਰੀ ਦਾ ਗੋਤ ਕੋਈ ਵੀ ਦੱਸਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਅਤੇ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜਹਾਂਗੀਰ ਦੇ ਸਿਰ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਚੰਦੂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਫੜਿਆ ਸੀ? ਹੋਰ ਇਹਨਾਂ ਕੋਲ ਮਾਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਖੁਸਰੋ ਨੂੰ ਕੀ ਦੇਣੀ ਸੀ? ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਤਿਲਕ ਆਦਿ ਲਾਇਆ ਸੀ। ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਸਿਰੋਪੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਤਿਲਕ? ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚਤਰ ਚਲਾਕਾਂ ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਹਨ।

ਇਹ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ “ਰਵ” ਰਹੇ ਰਾਵੀ ਦਰਿਆ ਵਿਚ ਆਪਣੇ “ਰਾਮ” ਨਾਲ ਰਵ ਗਏ। ਓਸ ਵੇਲੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਉਮਰ 43 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ।

ਇਹ ਲਾਹੌਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਈ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਨੂੰ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਮਾਰਗ ਚਲਾਉਣ ਬਾਰੇ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ

ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ-ਮਰਿਆਦਾ ਅਨੁਸਾਰ “ਸਿਰ ਦਾ ਘਰੜ” ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸਨ। ਇਹ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਰਾਮ ਕਲੀ ਮ.5 ਪੌੜੀ ਤੀਜੀ (?) ਵਿਚ ਸਨ ਪਰ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਇਹ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਨਕਲੀ ਸਿੱਖ ਜਿਸਮਾਨੀ (ਬਿੰਦੀ ਰੂਪ ਦੇ) ਦਾੜ੍ਹੀ, ਕੇਸ ਅਤੇ ਪਗੜੀ ਵਾਲੇ ਬਣਾਉਣੇ ਸਨ ਨਾ ਕਿ ਰੂਹਾਨੀ (ਨਾਦੀ ਰੂਪੀ) ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਮੇਕਲਾਓਡ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਬਾਰੇ ਕਿਤਾਬ “ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ” ਵੀ ਪੜ੍ਹੋ।

ਇਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਚੌਥੇ ਪਦ ਵਾਲਾ ਰੂਪ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ:-

ਸਭ ਤੇ ਵਡਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨਿ ਕਲ ਰਾਖੀ ਮੇਰੀ॥

ਜਾਂ ਇੰਜ ਸਮਝੋ ਕਿ ਸਪੈਸ਼ਲਿਸਟ ਹੀ ਸਪੈਸ਼ਲਿਸਟ ਦੀ ਕਦਰ ਜਾਂ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ।

6. ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ:- ਇਹ "ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ" ਸਬੰਧੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਨਾ ਹੀ ਸਮਝੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਡੰਡੇ ਨਾਲ। ਹੁਣ ਪਹਿਲੇ ਪੰਜਾਂ ਸੱਤਿ ਗੁਰੂਆਂ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਣੀ ਰਾਹੀਂ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਹ ਸਮਝ ਕੇ ਹੋਰ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਬਣ ਗਏ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਸਿੱਖਾਂ ਅਤੇ ਸੱਤਿ ਗੁਰੂਆਂ 'ਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ

ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਜੁਲਮ ਨੂੰ ਵੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਹੀ ਭਾਣਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਜੁਲਮ। ਪਰ ਸ਼ਕਤੀ ਮਾਰਗ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਉਲਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਇਕੱਲਾ ਮੂੰਹ (ਹਰਿ) ਹੀ ਨਹੀਂ ਪਰ ਡੰਡੇ (ਗੋਬਿੰਦ) ਦੀ ਵੀ ਵਰਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਵ ਕਿ “ਲਾਤੋਂ ਕੇ ਭੂਤ ਬਾਤੋਂ ਸੇ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤੇ” ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਕਿਰਪਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਦੀ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਖਾਲਸਾ ਫੌਜ ਲਈ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।

ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਹਿੰਦੂ ਮਰਿਆਦਾ ਵਿਚ ਇਕ ਆਸ਼ਰਮ ਤੋਂ ਦੂਸਰੇ ਆਸ਼ਰਮ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਦਾ ਮੁੰਨਣ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਮਾਰਗ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਮੁੰਨਣੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਦੋ ਸ਼ਸਤਰ ਪਾਏ ਸਨ। ਪਹਿਲਾਂ “ਹਰਿ” ਜਾਂ “ਪੀਰੀ” ਦੇ ਨਾਂ ਪਾਇਆ ਸੀ ਨਾਮ ਦਾ ਦੋ ਧਾਰੀ “ਖੰਡਾ” ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਖੱਬਿਓਂ ਸੱਜੇ ਪਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ “ਗੋਬਿੰਦ” ਜਾਂ “ਮੀਰੀ” ਦੇ ਨਾਂ ਪਾਈ ਸੀ “ਪਾਰ ਸ਼ਿਵ” ਦੀ ਸੋਧਣ ਵਾਲੀ “ਕਿਰਪਾਨ”! ਫਿਰ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਿਵ ਦੀਆਂ ਮੱਥੇ ’ਤੇ ਤਿੰਨ ਲਕੀਰਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਖੜੂਵੀਂ “ਵਿਸ਼ਨੂੰ” ਦੀ ਤੀਜੀ ਅੱਖ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੱਦੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਕੇ ਸ਼ਿਵ ਆਪਣੀ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਵਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇੰਜ ਹੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ “ਪਾਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ” ਦੇ “ਨਾਮ ਦੇ ਖੰਡੇ” ਨੂੰ ਮੱਦੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦਿਆਂ “ਪਾਰ ਸ਼ਿਵ” ਦੀ ਕਿਰਪਾਨ ਵਾਹੀ ਸੀ।

ਫਿਰ ਇਹਨਾਂ ਨੇ “ਹਰਿ” ਦੇ ਨਾਂ ’ਤੇ ਚੌਥੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ ਦੇ “ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤਾਂ” ਲਈ “ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ” ਬਣਵਾਇਆ ਅਤੇ “ਗੋਬਿੰਦ” ਦੇ ਨਾਂ ’ਤੇ ਲੋਹ ਗੜ੍ਹ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਕਿਲਾ ਬਣਵਾਇਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਚਾਰ ਲੜਾਈਆਂ ਲੜੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਗੋਦ ਸ਼ਿਵਾਲਕ ਪਹਾੜੀਆਂ ਸਤਲੁਜ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਕੀਰਤ ਪੁਰ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਜਾ ਵਸੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਚੌਹ

ਯੁੱਗਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਅਵਤਾਰ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਇਹ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬੱਲ ਦੇਵ (ਸ਼ਿਵ) ਜੀ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ (ਪਾਰ ਸ਼ਿਵ) ਰੂਪ ਸਨ ਅਤੇ ਯਾਦਵ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੇ ਜੱਟਾਂ (ਗੰਗਾ ਦਰਿਆ ਦੇ ਭਾਈ ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ) ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਬੜੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਭਾਈ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਰੰਧਾਵਾ ਜੱਟ ਗੰਗਾ ਮਾਤਾ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਭਰਾ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਭਾਈ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਦੀ ਚਿਤਾ ਨੂੰ ਅੱਗ ਵੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਲਾਈ ਸੀ, ਕਿ ਜਾਤ ਨਾਲੋਂ ਧਰਮ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਾਤੇ ਬੇਕਸੂਰੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੱਤ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਸਾਖੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲੇਖ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਜਾਏਗਾ।

7. ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਰਾਏ ਜੀ:- ਇਹ "ਸੂਦਰ ਵਰਨ" ਸਬੰਧੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਰਦ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਹਸਪਤਾਲ ਬਣਵਾ ਕੇ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਸੰਕਟ ਕੱਟਦੇ ਰਹੇ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ “ਧਰਮ ਰਾਏ” ਕਰਮ ਮਾਰਗ ਦਾ ਸ਼ਾਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ “ਹਰਿ” ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਰਾਏ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਲੈਣ ਵਾਲਾ “ਹਰਿ ਰਾਏ” ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਨੌਕਰੀ ਕਰਕੇ ਆਦਮੀ “ਮੁਕਤ ਦਾਨ” ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪੀਰਾਂ ਦਾ ਪੀਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਖੂਬ ਕਰਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਨੌਂ ਨਿਹਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ “ਹਰਿ ਰਾਏ” “ਧਰਮ ਰਾਏ” ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ “ਹਰਿ” ਹਰੀ ਤੋਂ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਜਿਸਮ ਦੇ ਰੋਗੀਆਂ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਵੀ ਖੋਲ੍ਹੇ।

ਹੁਣ ਹਰਿ ਰਾਏ ਜੀ ਦੇ ਦੋ ਲੜਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਦਾ ਨਾਂ ਸੀ “ਰਾਮ ਰਾਏ” ਭਾਵ ਕਿ ਉਹਦਾ “ਰਾਏ” ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਘੱਟ ਘੱਟ ਵਿਚ ਵਸ ਰਿਹਾ “ਰਾਮ” ਹੈ। ਇਸ ਪੁੱਤਰ ਵਿਚ ਵੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਮ ਵਿਚ ਬੱਲ ਹੁੰਦਾ

ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਨੰਬਰ ਦੇ ਮੱਕਾਰ ਬਹੁਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸਨ। ਹੁਣ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਸਿਰਫ ਸਾਦਾ ਲੋਹ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿਚ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਇਕ ਨੰਬਰ ਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਮੁੱਲਾਂ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਉਸ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਨੇ ਜੈਰੂਸ਼ਿਲਮ ਦੇ ਚਤਰ ਚਲਾਕ ਰੱਬਾਈਆਂ ਨੂੰ ਕਰਾਮਾਤ ਦਿਖਾਉਣ ਤੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪ ਅੱਖੀਂ ਦੇਖੀਆਂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੱਸੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਮੰਨਦੇ। ਇਸ ਲਈ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਰਤਾਜ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਮੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਦਿਖਾਉਣਾ ਤਾਂ ਇਕ ਮਹਾਂ ਗਲਤੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਘਬਰਾ ਕੇ ਬਾਣੀ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਥਿੜਕੇ ਹੋਏ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਦੁਨਿਆਵੀ ਸਿਰੋਪੇ ਦੇ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ।

ਜਦ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਰਾਏ ਜੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਥਿੜਕੇ ਹੋਏ ਸਿੱਖ ਦਾ ਮੂੰਹ ਦੇਖਣਾ ਨਾ ਚਾਹਿਆ ਪਰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਗਲਤੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਰਾਏ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਦੀ “ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ” ਜੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਥਿੜਕਿਆ ਹੋਇਆ ਰਾਮ ਰਾਏ ਇਸ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਓ ਨੂੰ ਮਿਹਣਾ ਮਾਰਦਾ ਕਹਿੰਦਾ “ਕਿ ਕੀ ਇਕ ਮਾਤਾ ਦੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਗੱਦੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ?” ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ “ਕਿ ਤੂੰ ਨਾ ਜੋਂਦਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਅਤੇ ਨਾਂ ਹੀ ਤੂੰ ਮਰਿਆਂ ਵਿਚੋਂ” ਭਾਵ ਕਿ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦਾ ਸਰਤਾਜ। ਦੋਵੇਂ ਪੁੱਜੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਦੋਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ।

8. ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ:- ਇਹ "ਵੈਸ਼ ਵਰਨ" ਸਬੰਧੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਹਰਿ ਰਾਏ ਧਰਮ ਰਾਏ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੀ ਦੁਆਪਰ ਯੁਗ ਦੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਜਾਂ "ਸ਼ਿਵ" ਦਾ ਰੂਪ ਸਨ, ਨੇ ਤਾਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨਿਆਵੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੀ ਵਿਖਾਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਬਕ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਰਾਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸਮਝ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਣੀ ਦੀ ਅੱਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਕੇ ਸਮਝਾਈ ਕਿ ਲੋਕ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਫਿਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ (ਦਿਲਾਂ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ) ਦਾ ਦਰਜਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ (ਅਬਾਦੀ ਦਾ ਸ਼ਾਹ) ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮੋਹਰੇ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਏ। ਇਸ ਲਈ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰ ਇਕ ਸੱਚੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਪੱਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਕ ਗ਼ਰੀਬ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ।

ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਬਾਲ ਰੂਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਬਾਲ (ਪੰਜ ਤੋਂ ਅੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਮਰ) ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਸਹਿਜ ਨਾਲ ਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਕੇ ਮੋਹ ਲਏ ਸਨ।

ਹੁਣ ਪੰਜਾਂ ਸੱਤਿ ਗੁਰੂਆਂ ਨੇ ਬਾਣੀ ਦੀ ਬਹਾਰ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਨੇ ਡੰਡੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵ ਨਾਲ ਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਜ਼ੋਰ ਲਾਇਆ ਸੀ ਪਰ ਪੂਰਬ (ਈਸਟ) ਦਾ ਖੱਤਰੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਜ਼ ਨਾ ਆਇਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਆਖਰੀ ਛੇਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਅੰਤਲਾ ਸਿਰੇ ਦਾ ਪੈਗ਼ਾਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰੋਂ ਹੁਣ ਵੀ ਬੰਦੇ ਬਣ ਜਾਓ ਅਤੇ ਰਾਮ ਦੇ ਜੱਸ ਗਾਓ। ਇਹ ਖੱਤਰੀ ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸਨ

ਇਸ ਦਾ ਆਪ ਨੂੰ ਛੇਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲੱਗ ਜਾਏਗਾ।

9. ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ:- ਹੁਣ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਰਾਮ ਰਾਏ ਦੇ ਸਰਾਪ ਅਨੁਸਾਰ ਚੇਚਕ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਨਾਲ ਸੁਰਗਵਾਸ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਅਗਲੀ ਜੋਤ “ਬਾਬਾ ਬਕਾਲੇ” ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਪੂਰੀ ਖ਼ਬਰ ਜਾਣ ਕੇ ਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਰਾਮ ਰਾਏ ਵੀ ਸਮਾਧੀ ਵਿਚ ਮਗਨ ਸਨ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਰਿਆ ਸਮਝਦਿਆਂ ਅੱਗ ਵਿਚ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਭਾਵ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ਵਾਕ ਵੀ ਪੂਰੇ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਤੂੰ ਨਾ ਜੋਂਦਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਰਿਆਂ ਵਿਚੋਂ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਕਿ ਅਗਲਾ ਛੇਵਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਕਾਲੇ ਵਿਚ ਇਕ “ਬਾਬਾ” ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜਿਹੜੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ਬਾਬੇ ਨੇੜਿਓਂ ਤੇੜਿਓਂ ਲੱਗਦੇ ਸਨ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਦਿੱਖਣਾ ਲੈ ਕੇ ਲੁੱਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੰਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਲੋਕ ਆਉਣ ਤਾਂ ਜਿਹੜਾ ਪਖੰਡੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿੱਠੀਆਂ (ਕੂੜ) ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰਮਾ ਲਵੇ ਉਹਦੇ ਤੋਂ ਹੀ ਲੁੱਟ ਪੁੱਟ ਹੋ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ।

ਹੁਣ ਇਕ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਾ ਸਿੱਖ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਲੁਬਾਣਾ ਵਪਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਦਾ ਮਾਲ ਵਾਲਾ ਜਹਾਜ਼ ਤੂਫਾਨ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ 500 ਮੋਹਰਾਂ ਦੇਣੀਆਂ ਧਿਆਈਆਂ ਜੇ ਉਹ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਕੰਢੇ ਲੱਗ ਜਾਏ। ਉਹਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਕੰਢੇ ਲੱਗ ਗਿਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਸਿੱਖ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਸਮੇਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਦੇਖਦਾ ਕਿ ਉਥੇ ਤਾਂ ੨੨ ਖੱਤਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਣੀ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ

ਉਸ ਵੇਲੇ ਇਹ ਬੇਸ਼ਰਮ ਖੱਤਰੀ ਗਿਆਨ ਵਿਚ ਏਨੇ ਮਾਹਰ ਸਨ ਕਿ ਅਸਲੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਵੀ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਇਸੇ ਹੀ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੀ ਬਾਣੀ, ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਧੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਨਾਤੇ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਫਿਰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕੂੜਿਆਰ ਖੱਤਰੀ ਚੌਥੇ ਪਦ ਦੇ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਬੁੱਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਥੱਕੇ ਟੁੱਟੇ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਲਬਾਣੇ ਨੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਭੋਰੇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਰਤੱਖ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਮੋਹਰਾਂ ਅੱਗੇ ਰੱਖ ਕੇ ਕੋਠੇ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਢੰਡੋਰਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਅਸਲੀ ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਢੁੰਡ ਲਿਆ। ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਅਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਵਾਏ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜਾਨ 'ਤੇ ਵਾਰ ਇਕ ਮੂਰਖ ਤੋਂ ਕਰਾਉਣੋਂ ਨਾ ਟਲੇ ਅਤੇ ਬਾਂਗ ਗੋਲੀ ਨਾਲ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਪਖੰਡੀ ਖੱਤਰੀ ਅਤੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰਣ ਵਾਲਾ ਮੂਰਖ ਫੜ ਕੇ ਮੋਹਰੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕੌੜਾ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਫਿਰ ਇਹ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਆਏ ਤਾਂ ਮਾਇਆਧਾਰੀ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਵੜਨ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਬਾਹਰ ਹੀ ਬਹਿ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਲੋਕ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ “ਸੂਰਾਂ ਮੋਹਰੇ ਮੋਤੀ ਨਹੀਂ ਸੁੱਟੀਦੇ” ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਪਟਨਾ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿਥੇ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਖੂਬ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਪੱਛਮ ਵਿਚ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾ

ਚਾਹਵਾਨ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਝੂਠ ਅਤੇ ਕੂੜ ਬੋਲਣ ਦੇ ਠੇਕੇ ਹੀ ਲਏ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਆਮ ਹੈ। ਭਾਰਤ, ਖਾਸ ਕਰ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬੇਈਮਾਨ ਲੋਕ ਧਾਰਮਿਕ ਅਸਥਾਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ।

ਇਹ ਜਦੋਂ ਬਿਹਾਰ ਦੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਕੇ ਵਾਪਸ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਆਏ ਤਾਂ ਖੱਤਰੀਆਂ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦਿਆਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖੂਬ ਜੁਲਮਾਂ ਨਾਲ ਤੰਗ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀ ਖਾਸ ਕਰ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਮੁੱਲਾਂ ਬਣੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਕੂੜ ਭਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖ ਲਿਖ ਕੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਸਲੀ ਹਿੰਦੂ ਤਾਂ ਇਕ ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਰੇ ਭਗਤ ਅਤੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਸਨ।

ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇਹ ਸਮਝਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਦਾ ਓਸ ਵੇਲੇ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਇਕ ਮਹਾਂ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰ ਹੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਮਿਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪੂਰਬ ਵਲੋਂ ਨਿਕਲੇਗੀ ਪਰ ਇਹ ਚਮਕੇਗੀ ਪੱਛਮ ਵਿਚ ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰਬ (ਭਾਰਤ) ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਇੰਜ ਦੁਬਿਧਾ ਰੱਤੇ ਮੈਲੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਓਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਅਪਣਾਉਣਗੇ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਪੱਛਮ ਦੇ ਸਾਫ ਦਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕ। ਇਸੇ ਹੀ ਲਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਮਿਹਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਲੋਕ ਪੂਰਬ ਵਿਚ ਰਾਜ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਲੋਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈਣਗੇ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਜੱਟਾਂ ਆਦਿ ਕੌਮਾਂ ਨੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਨਾਂ ਕਿ ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੇ ਬੇਰਹਿਮ ਮੁਗ਼ਲਾਂ ਦੀ!!!!

ਜਦੋਂ ਆਖਰੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਵਾਂਗ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ, ਸਾਰਸੁੱਤਾਂ ਆਦਿ ਨੇ ਮੁੱਲਾਂ ਬਣ ਕੇ ਮਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਕ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਤੁਰਕੂਆਂ ਦੇ ਦੰਦ ਖੱਟੇ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਹ ਹੋਏ ਸਨ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਆਖਰੀ ਚੌਥੇ ਅਵਤਾਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ।

ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਂ, ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ, ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਾਮੁ ਦਾ ਦੋ ਧਾਰੀ ਖੰਡਾ, ਤੇਗ਼, ਖੂਬ ਵਾਹਿਆ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖ ਸੱਤਿ ਪੁਰਖ ਦੇ ਨਾਲ ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, (Sealed to serve God), ਨਿਡਰਤਾ ਨਾਲ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਤਸੀਹੇ ਵੀ ਝੱਲੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਤੁਕਾਂ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਹੈ:-

ਜਉ ਤਉ ਪ੍ਰੇਮ ਖੇਲਣ ਕਾ ਚਾਉ॥
 ਸਿਰੁ ਧਰਿ ਤਲੀ ਗਲੀ ਮੇਰੀ ਆਉ॥
 ਇਤੁ ਮਾਰਗਿ ਪੈਰੁ ਧਰੀਜੈ॥
 ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਕਾਣਿ ਨ ਕੀਜੈ॥

10. ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ:- ਇਹ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ "ਖਸੁੱਤਰੀ ਵਰਨ" ਸਬੰਧੀ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਦਸਵੀਂ ਜੋਤ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਚਾਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੀ ਆਖਰੀ ਜੋਤ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਮਿਡਲ ਈਸਟ ਵਿਚ ਜੌਨ ਦਿ ਬਾਪਟਿਸਟ, ਇਕ ਕਾਮਲ ਰੱਬਾਈ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੁਰੂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਫਿਟ ਈਲਾਜਾਹ ਅਤੇ ਕ੍ਰਾਈਸਟ (ਸਤਿਗੁਰੂ) ਈਸਾ ਜੀ ਦਾ ਜੋਤਾ ਆਏ ਸਨ ਇਵੇਂ ਹੀ ਪੂਰਬ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਦਾ ਇਕ ਜੋਤਾ

ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਨੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਦੋ ਪੰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹਿਆ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲੇ ਜਾਮੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਵੇਖਣ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ “ਪਾਰ ਸ਼ਿਵ” ਦਾ ਰੂਪ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਪਹਿਲੇ ਜਾਮੇ ਵਿਚ ਸ਼ਿਵ ਸਨ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚੋਂ ਗੰਗਾ ਨਿਕਲਣ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਭਗਤੀ ਅਸਥਾਨ ਵੀ ਹੇਮਕੁੰਡ ਹੀ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜੱਟ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਗੰਗਾ ਦੇ ਭਾਈ ਹਨ ਅਤੇ ਗੰਗਾ, ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਾਤਾ, ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਜੱਟਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ ਵੀ ਆਖੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੱਟਾਂ ਨੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ ਸੀ, ਦੀ ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ ਬਣ ਕੇ ਵੱਧ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿਚ ਭਾਗ ਲਿਆ ਸੀ।

ਮੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਖੱਤਰੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਏਨੇ ਭੂਤਰ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਜੁਲਮ ਅਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਨੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਵਾਂਗ ਮੂਰਖਾਂ ਅਤੇ ਤੁਰਕੂਆਂ ਨਾਲ ਲੜਾਈਆਂ ਲੜੀਆਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਤੀਜੇ ਅਤੇ ਚੌਥੇ ਪੰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਵੀ ਚੜ੍ਹਾਇਆ।

ਹੁਣ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ (ਚੌਥੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ) ਅਤੇ ਜੁਲਮ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਲੜਨ ਵਾਲੇ (ਤੀਸਰੇ ਖ਼ਸ਼ਤਰੀ ਵਰਨ) ਦੋਵੇਂ ਦੁਬਿਧਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਕਾਮੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵਰਨਾਂ ਦੇ ਕਾਮਿਆਂ

ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੁਕਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੁਲਕਾਂ ਅਤੇ ਕੌਮਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਖ਼ਾਲਸੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਫੌਜ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ। ਇਸ ਲਈ ਖ਼ਾਲਸੇ “ਪਰਉਪਕਾਰੀ” ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ “ਉਪਕਾਰੀ” ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ ਦੇ ਅਸਲੀ ਲੋਕ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਰਹਿਤ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੌਨ ਦਿ ਬਾਪਟਿਸਟ ਸੀ, ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ “ਨਾਮ”, ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲ, ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।

ਇਸ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਪੰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣ ਲਈ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਰਸਮ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੋਂ “ਮੁਕਤ ਦਾਨ” ਲੈਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਤਨ ਦੀ ਭੇਂਟ ਦੇਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਪੰਥਾਂ ਵਿਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ “ਤਨਾਂ ਦੀ ਭੇਂਟ” ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤਨ ਭੇਂਟ ਕੀਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਪੰਥਾਂ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਰਗ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਦਿਲ ਦੇ ਸਾਫ “ਗੁਰਮੁਖ” ਹੀ ਚਲ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ “ਨਿਰਾਲੇ” ਆਪਣੇ ਅੰਤਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਾਵ “ਵਾਹਿਗੁਰੂ” ਦੀ ਸੁਰਤੀ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ ਨੇ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ ਤੋਂ ਆਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੁਕ ਕੇ ਆਪ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਵਾਂਗ ਇਕ “ਸਿੰਘ” ਬਣ ਗਏ ਤਾਂ ਕਿ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ (ਪੁੱਤਰਾਂ) ਅਤੇ ਪਿਓ (ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਸਰੂਪ “ਗੋਬਿੰਦ”) ਵਿਚ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਾ ਰਹੇ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸਾਖੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅੰਕ ਵਿਚ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪਾਓਗੇ।

ਹੁਣ ਚੌਹ ਵਰਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਾਰ ਹੀ ਪੰਥ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਹੈ ਹਿੰਦੂ - ਸੂਦਰ, ਦੂਜਾ ਸਿੱਖ - ਵੈਸ਼, ਤੀਜਾ ਖ਼ਾਲਸਾ - ਖਸ਼ਤਰੀ ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਨਿਰਮਲੇ

ਸੰਤਾਂ - ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ ਦਾ। ਇਹਨਾਂ ਚੌਹ ਵਰਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਹਨ ਚਾਰ ਸੱਚੇ ਤਖ਼ਤ। ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਸੂਦਰ ਵਰਨ, ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਵੈਸ਼, ਕੇਸ ਗੜ੍ਹ ਖ਼ਸ਼ੱਤਰੀ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ ਸਬੰਧੀ।

ਫਿਰ ਇਹਨਾਂ ਚੌਹ ਪੰਥਾਂ ਦਾ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਕਰੂਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਪੰਥ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਨੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿ ਮੁੱਕੇ ਦਾ ਜਵਾਬ ਮੁੱਕਾ, ਦੂਸਰੇ ਪੰਥ ਦੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਤੀਸਰੇ ਪੰਥ ਦੇ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ ਨੇ ਕਿਰਪਾਨ ਵਾਹੁਣੀ ਹੈ ਪਰ ਚੌਥੇ ਪੰਥ ਦੇ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਨਾਮ ਦਾ ਦੋ ਧਾਰੀ ਖੰਡਾ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੇ ਸੁੱਕੇ ਵੀ ਕੱਟਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਰਾਹ ਦਿਲ ਦੇ ਸੁੱਕੇ ਕੱਟ ਕੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਹਿੰਦੂ ਪੰਥ ਦਾ ਕਰੂਰਾ ਜਿਹੜੇ ਕਿ “ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ” ਬਣ ਕੇ ਮੁਲਕ ਦੀ ਆਨ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ “ਪਾਰ ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ” ਦੇ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੁਨਿਆਵੀ ਲੋਕ ਭਾੜੇ 'ਤੇ ਰੱਖ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਭਾੜਾ ਲੈਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸਿੱਖ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਲੜਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਵਾਲਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਭਾਵ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾ ਕੇ ਅਤੇ ਪੱਟੀਆਂ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਕ ਮਹਾਨ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਘਨਈਆ ਜੀ ਨੇ ਕੀਤਾ।

ਇੱਥੇ ਕਰਾਸ ਤੇ ਟੰਗੇ ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਨੇਜ਼ਾ ਮਾਰਨ ਉੱਤੇ “ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਖੂਨ” ਵੱਖਰਾ ਵੱਖਰਾ ਨਿਕਲਣ ਦੀ “ਕਰਾਮਾਤ” ਵੀ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝ ਵਿਚ ਆ ਜਾਏਗੀ। ਈਸਾ ਜੀ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਕਾਮਿਆਂ (ਚੇਲੇ), ਪਹਿਲੇ ਹਿੰਦੂ ਜਾਂ ਯਹੂਦੀ ਪੰਥ ਦੇ (7) ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਦੇ (5) ਪੰਥਾਂ ਸਬੰਧੀ ਸਨ। ਪਹਿਲਾ ਪੰਥ ਜੌਨ ਦਿ ਬਾਪਟਿਸਟ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧੀ “ਪਾਣੀ” ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ ਜਿਹਦੇ ਛਿੱਟਿਆਂ ਨੇ ਨੇਜ਼ਾ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਤਰੀ ਦਾ

ਈਸਾ ਜੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਪਾਪ “ਮਾਫ਼” ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਦੂਜਾ ਪੰਥ ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧੀ “ਖੂਨ” ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹਦੇ ਛਿੱਟਿਆਂ ਨੇ ਸੰਤਰੀ ਦੀ “ਤੀਜੀ ਪੇਖਣ ਵਾਲੀ ਅੱਖ” ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਵਾਕਿਆ ਹੀ “ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ” ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੇ ਹਿੰਦੂ ਜਾਂ ਯਹੂਦੀ ਪੰਥ ਦਾ ਕਰੂਰਾ ਦੂਸਰੇ ਸਿੱਖ ਜਾਂ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਦੇ ਪੰਥ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮਿਲਦਾ ਇਸ ਕਰਕੇ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਖੂਨ, ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਿਚ ਘੁਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਰਾਮਾਤ ਕਰਕੇ ਅਲੱਗ ਅਲੱਗ ਨਿਕਲੇ ਸਨ।

ਫਿਰ ਜੌਨ ਦਿ ਬਾਪਟਿਸਟ ਮੂਸਾ ਜੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਇਕ ਲੀਵਾਈ ਕੌਮ ਦਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ “ਗੁਰੂ” ਜਾਂ ਰੱਬਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਤੇ ਵਿਚ ਚਰਚਾਂ ਦੇ ਬੀਸ਼ੱਪ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੌਮ ਦੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਥੇ ਦੇ ਲੀਵਾਈ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਨਿਕੰਮੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਰੱਬਾਈ ਇਕ ਔਰਤ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਚਰਚ ਵਿਚ ਔਰਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ “ਇਖਲਾਕੀ ਸਬਕ” ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਕਾਮੇ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਹੀ ਸਨ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਸੁਣਦੀਆਂ ਸਨ।

ਪਰ ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸਿਰਫ਼ ਰੂਹਾਨੀ ਹੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਜਿਸਮਾਂ ਦੇ ਲਿੰਗ ਦਾ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਪਰਚਾਰਕ (Preacher) ਕਿਸੇ ਵੀ ਲਿੰਗ ਜਾਂ ਕੌਮ ਦਾ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਕਿ ਔਰਤਾਂ ਮੂਸਾ ਜੀ ਦੇ ਸਬੰਧੀ ਚਰਚ ਵਿਚ ਬੀਸ਼ੱਪ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀਆਂ ਪਰ ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਦੇ ਸਬੰਧੀ ਇਹ ਇਕ ਮਹਾਨ ਪਰਚਾਰਕ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਹੁਣ ਪਹਿਲੇ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਤੀਸਰੇ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦਾ ਕਰੂਰਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਦਾ ਅਤੇ ਚੌਥੇ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਪੰਥ ਦਾ ਕਰੂਰਾ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਹੈ:-

ਹਰਿ ਜਪੇ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਜਿਆ ਸੰਤ (ਨਿਰਮਲੇ) ਭਗਤ (ਸਿੱਖ) ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ
ਰਾਮ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਸਗਲੇ ਪਾਪ ਤਜਾਵਹਿ ਰਾਮ॥

ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਸਿੱਖਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਏਥੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਹੀਂ ਆਏ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿੱਖ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਤੱਤ ਖਾਲਸਿਆਂ ਨਾਲ ਕਰੂਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਪਰ ਅੱਜ ਇਹ ਕਿਰਪਾਨਾਂ ਵਾਲੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਨਕਲੀ ਮਲੇਛ ਖਾਲਸੇ ਓਥੇ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜੁੱਤਾ ਬਾਰਾਂ ਨੰਬਰ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੰਥਾਂ ਦਾ ਮਖੌਲ ਉਡਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬਚ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਮੂਰਖ ਮੁਆਫੀ ਕਮਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਰ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਪਰ ਦਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਇਕ ਨੇਜ਼ੇ ਵਾਲਾ ਬੰਦਈ ਮੂਰਖ ਖਾਲਸਾ।

ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਹੈ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤਾਂ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਪਿਓ ਦੀ ਸੂਝ ਬੂਝ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਪਰ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਥੇਦਾਰ ਬਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਪਿਉਆਂ ਦੀ ਵੀ ਸੂਝ, ਪਛਾਣ ਜਾਂ ਸੁਰਤੀ ਨਹੀਂ!!!

ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਕੀ ਮੇਲ ਹੈ? ਇਸੇ ਲਈ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਜਿੱਡਾ ਵੱਡਾ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰ ਓਡੀ ਹੀ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਅਤੇ ਸਿਰੋਪੇ। ਭਾਵ ਕਿ ਪੋਪ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਅਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੋਵੇਂ ਦੁਨਿਆਵੀ ਮਾਲ ਮਤੇ ਪਿੱਛੇ ਪਈਆਂ

ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਵਲ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਵੰਡ
ਛੱਡੀ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੈਂਕਾਂ ਵਿਚ ਪੈਸੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਹਰਿਮੰਦਰ ਨਾਲ ਚੁੱਕੀ ਫਿਰਦੇ ਹਨ
ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਰਿ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬੇਸਮਝਾਂ ਅਤੇ
ਫੁਕਰਿਆਂ ਦਾ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਹਰਿਮੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਸਭ ਤੋਂ
ਅਖੀਰਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਵੜਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਪਰ
ਮੁਰਖਾਂ ਦੀ ਓਥੇ ਖੂਬ ਬਨਾਰਸ ਦੇ ਠੱਗਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵਧੀਕ ਮੁੰਡਾਈ ਹੁੰਦੀ
ਹੈ।

ਸੁਰਤੀ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ
ਲਈ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਰਾਮੁ ਰਾਮੁ ਰਾਮੁ।

ਨਿਝਰੁ ਝਰੈ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਲਾਗੈ ਘਰ ਹੀ ਪਰਚਾ ਪਾਈਐ॥
ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਹੀਐ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਈਐ॥

ਅਜਰੁ ਜਰੈ ਸੁ ਨਿਝਰੁ ਝਰੈ॥
ਜਗੰਨਾਥ ਸਿਉ ਗੋਸਟਿ ਕਰੈ॥

ਅੰਤਰਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਰਾਧਣਾ ਜਿਹਵਾ ਜਪਿ ਸੱਤਿਗੁਰ ਨਾਉ॥

ਸੱਤਿਗੁਰੁ ਕੁੰਜੀ ਪਾਹੂ ਨਿਵਲੁ ਮਨੁ ਕੋਠਾ ਤਨੁ ਛਤਿ॥
ਨਾਨਕ ਸੱਤਿਗੁਰ ਬਿਨੁ ਮਨ ਕਾ ਤਾਕੁ ਨ ਉਘੜੈ ਅਵਰ ਨ ਕੁੰਜੀ ਹਥਿ॥

ਨਾਨਕ ਸੱਤਿਗੁਰਿ ਭੇਟਿਐ ਪੂਰੀ ਹੋਵੈ ਜੁਗਤਿ॥
ਹਸੰਦਿਆ ਖੇਲੰਦਿਆ ਪੈਨੰਦਿਆ ਖਾਵੰਦਿਆ ਵਿਚੇ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ ਜੀਓ॥